

ninger af andre Gjenstande og andre mindre Bedragerier.

Den tredie Grund til at gjøre Strafbestemmelserne til Gjenstand for en Behandling i denne Lov er Hensynet til at ramme den Forhandler, hvem bestemt Kjenndskab til Varens mislige Bestaffenhed ikke let kan overføres, skjøndt der i Virkeligheden ikke kan være synderlig Tvivl om, at han fuldkommen kjenner den. Dette Spørgsmaal er, saavidt skjønnes, et af de allervigtigste, naar Talen er om en effektiv Indskriden mod Forsalfkninger, navnlig fordi man med Hensyn til den store Mængde fra Ublandet indførte forsalfkede Varer kun har Forhandleren at holde sig til. Man har derfor søgt at give dette Spørgsmaal en Løsning i Udkastets § 8. En Strafbestemmelse som den foreslaaede, ved hvilken Straffen ikke kan overstige Bøder, er efter Ministeriets Opfattelse fuldkommen forsvaerlig, da det Offentlige med fuld Føie maa kunne forudsætte og forlange, at den, som giver sig af med en vis Handel, har tilstrækkeligt Kjenndskab til de Varer, med hvilke han handler, og derfor, naar der i hans Besiddelse findes Varer af mislig Bestaffenhed, med Nette kan opstille den Formodning om, at Misligheden har været ham bekendt, saa at det nærmest maa være hans egen Sag at fremdrage og tilveiebringe Sandsynlighed for saadanne særegne Omstændigheder, som kunne tjene til at godtgjøre, at han, imod Formodningen, har været ubekjendt med den mislige Bestaffenhed af de Varer, for hvilke han bærer Ansvaeret saavel ligeoverfor Kjøberen som ligeoverfor det Offentlige, jfr. ogsaa for England, Akt 1875 sect 3—9 og for Zürich Loven af 1876 § 12.

Hvad iøvrigt angaaer Strafbestemmelsernes Indhold skal Ministeriet ikke opholde sig længe derved. De have ikke fulgt noget enkelt af de mange foreliggende Forbilleder, men ere fremgaaede af en omhyggelig Prøvelse af dem alle og bestræbe sig for at omfatte alle forekommende Misligheder uden dog at gjøre Reglerne saa abstrakte, at de ikke indeholde tilstrækkelig Advarsel for Lægmand. Hvad særligt angaaer § 9 skal endnu tilføjes, at medens man i almindelig borgerlig Straffelovs § 290 har set et tilstrækkeligt Værn mod de groveste Forsalfkninger, — de som medføre Fare for Sundheden — har man dog optaget Paragrafen dels for at minde Forsalfkerne om det større Ansvar, dels for at rette idetmindste for Levnetsmidlers Bedkommende den Anomali, som denne § 290 sidste Stykke

formentlig indeholder, forsaavidt som den alene forekriver Bødestraf.

Angaaende Forslaget i § 10 bemærkes, at man har optaget denne Bestemmelse, blandt Andet fordi man, af de ovenfor anførte Grunde, ved § 6 og 7 er blevet staaende ved Straf af simpelt Fængsel, medens man, navnlig i Gjentagelsestilfælde, kan tænke sig Omstændigheder, under hvilke selv den høieste Grad af denne Straf vil synes utilstrækkelig.

Med Hensyn til § 11 henvises til Arbejdercommissionens Indstilling Nr. 7 Lit. g.

ad IV. Særlige Forkrifter angaaende de Egenstaber, som visse Næringsmidler skulle opfylde og angaaende den Fremgangsmaade, som skal iagttages med Hensyn til deres Fremstilling.

Saadanne Forkrifter foreslaaer det tydske Udkasts §§ 5—7 at Forbundsraadet skal kunne udfærdige; Christensen af saadanne Anordninger forudsættes ligeledes i det østerrigiske Straffelovsudkast § 504 Nr. 3 og 4, og de have ogsaa været fremdragne som en hensigtsmæssig Gjenstand for Lovgivningsbestemmelser under de i England i Anledning af Food and Drugs Act førte Forhandlinger. Saalænge der ikke andetsteds endnu foreligger bestemte Forbilleder, har man antaget, at det vilde være uhenigtsmæssigt for Justitsministeriet at faae en tilsvarende Bemyndigelse; den eneste, om hvilken der for Tiden efter Ministeriets Mening kunde være Tale, skulde være en til det tydske Udkast § 6 svarende, hvorefter Anlæg, der have til Formaal at frembringe Stoffer, som udelukkende eller væsentlig tjene til Forsalfkning af Levnetsmidler, kunne forbydes eller stilles under særlig Kontrol, men man har troet, at den vilde være af ringe praktisk Betydning her i Landet.

Forsaavidt det tydske Udkast og flere fremmede Love foruden med Levnetsmidler ogsaa beskæftige sig med en Del til det daglige Livs Fornødenheder hørende Brugsgjenstande, dels for at forebygge disses Forsalfkning dels for at modarbejde, at de fremstilles i sundhedsfarlige Former, har Ministeriet foreløbig betragtet dette som liggende udenfor dets Opgave. Ligesom man paa den ene Side finder, at Straffelovens § 290 afgiver den tilstrækkelige Straffetruffel, saaledes har man paa den anden Side antaget, at det med de svage Kræfter, som staae til Raadighed for os, vilde være rigtigt foreløbig at indskrænke sig til et Forsøg paa alvorligt at træde op mod Forsalfkninger af Levnetsmidler.